

ВЕЛИКОТЪРНОВСКИ УНИВЕРСИТЕТ „СВ. СВ. КИРИЛ И МЕТОДИЙ“

ФИЛОЛОГИЧЕСКИ ФАКУЛТЕТ

VI МЕЖДУНАРОДЕН СТУДЕНТСКИ И УЧЕНИЧЕСКИ КОНКУРС ПО ПРЕВОД
„ТРАНСФОРМАЦИИ 2021“

ГРЪЦКИ ЕЗИК – рубрика „Ποεζια“

ΓΙΑΤΙ Μ' ΑΓΑΠΗΣΕΣ

Μαρία Πολυδούρη

Δεν τραγουδώ παρά γιατί μ' αγάπησες
στα περασμένα χρόνια.

Και σε ήλιο, σε καλοκαιριού προμάντεμα
και σε βροχή, σε χιόνια,
δεν τραγουδώ παρά γιατί μ' αγάπησες.

Μόνο γιατί με κράτησες στα χέρια σου
για νύχτα και με φίλησες στο στόμα,
μόνο γι' αυτό είμαι ωραία σαν κρίνο ολάνοιχτο
κ' έχω ένα ρίγος στην ψυχή μου ακόμα,
μόνο γιατί με κράτησες στα χέρια σου.

Μόνο γιατί τα μάτια σου με κύτταξαν
για την ψυχή στο βλέμμα,
περήφανα στολίστηκα το υπέρτατο
της ύπαρξής μου στέμμα,
μόνο γιατί τα μάτια σου με κύτταξαν.

Μόνο γιατί όπως πέρναα με καμάρωσες
και στη ματιά σου να περνάη
είδα τη λυγερή σκιά μου, ως όνειρο
να παίζει, να πονάη,
μόνο γιατί όπως πέρναα με καμάρωσες.

Γιατί, μόνο γιατί σε σέναν άρεσε
γι' αυτό έμεινεν ωραίο το πέρασμά μου.
Σα να μ' ακολουθούσες όπου πήγαινα,
σα να περνούσες κάπου εκεί σιμά μου.
Γιατί, μόνο γιατί σε σέναν άρεσε.

Μόνο γιατί μ' αγάπησες γεννήθηκα,
γι' αυτό η ζωή μου εδόθη.
Στην άχαρη ζωή την ανεκπλήρωτη
μένα η ζωή πληρώθη.
Μόνο γιατί μ' αγάπησες γεννήθηκα.

Μονάχα για τη διαλεχτήν αγάπη σου
μου χάρισε η αυγή ρόδα στα χέρια.
Για να φωτίσω μια στιγμή το δρόμο σου
μου γέμισε τα μάτια η νύχτα αστέρια,
μονάχα για τη διαλεχτήν αγάπη σου.

Μονάχα γιατί τόσο ωραία μ' αγάπησες
έζησα, να πληθαίνω
τα ονειράτά σου, ωραίες που βασίλεψες
κ' έτσι γλυκά πεθαίνω
μονάχα γιατί τόσο ωραία μ' αγάπησες.

ГРЪЦКИ ЕЗИК – рубрика „Проза“

ΜΩΡΟ ΣΤΗΝ ΑΙΩΡΑ

Δημήτρης Νόλλας

«Μωρέ παιδιά καημένα
παιδιά ξενιτεμένα»

Ο Ρολάντο, για λόγους προσωπικούς, αλλά και για τις ανάγκες αυτής της ιστορίας, είχε αλλάξει το όνομά του. Την πρώτη φορά που άκουσε να τον φωνάζουν με το καινούργιο του όνομα ξαφνιάστηκε, νόμισε πως απευθύνονταν σε κάποιον άλλο. «Ρούλη», είχε μιλήσει αυστηρά εκείνη η γυναίκα που της είχε ασβετώσει ένα δωμάτιο, «Ρούλη, λέω. Τα λεφτά δεν τα χαρίζουμε. Πρέπει να τα δουλεύεις». Και είχε πονέσει διπλά γιατί δεν ήταν μόνο η πίκρα της μετονομασίας. Ήταν που εκείνη η γυναίκα με την τριχωτή κρεατοελιά στο μάγουλο, μιλούσε λες και το πουκάμισό του δεν είχε μουσκέψει στον ιδρώτα του προσώπου του, όση ώρα προσπαθούσε να βολέψει το κοτέτσι της που το είχε μετατρέψει σε αυθαίρετο δωμάτιο. Η ανάγκη να φάει ένα κομμάτι ψωμί κι ο πόνος του ξεριζωμού από τον τόπο του, όπου κι εκεί είχε αρχίσει να νιώθει ξένος, είχαν δημιουργήσει ένα στρώμα λάσπης γύρω απ' την ψυχή του. Γιατί, ενώ τα δάχτυλά του ήξεραν τόσο καλά τον τρόπο να γλιστράνε από τα λευκά στα μαύρα πλήκτρα και πάλι πίσω, τώρα έπρεπε να σφίγγουν ταβανόβουρτσες και πινέλα. Ήταν την εποχή που όλα ήρθαν τα πάνω-κάτω και διαλύθηκαν τα μουσικά θέατρα και τα ωδεία, διαλυμένος κι αυτός αλλά ζωντανός, έπρεπε να ζήσει. Κι έτσι προέκυψαν οι ασβέστες και το μυστήρι. Είχε περάσει καιρός από τότε, αλλά το κατακάθι της θλίψης είχε παραμείνει. Η αλήθεια είναι πως τον τελευταίο καιρό νιώθει την κρούστα της λάσπης να σκάει, να κάνει ρωγμές, στον ήχο μιας πιανόλας, καθώς βγάζει το ψωμί του, πάει ένας χρόνος τώρα, με ένα συνεταιρικό φορητό συνθεσάιζερ. Όπως αέρας της ανοίξεως είχε φυσήσει στη ζωή του ο Αναστάσης από ένα ορεινό χωριό της Εύβοιας, άσχετος με τα μουσικά, ιδιοκτήτης όμως, κληρονόμος ή σφετεριστής, ενός μουσικού οργάνου. Ανεβοκατέβαιναν τους μεγάλους δρόμους και ζούσαν μοιράζοντας τις λίγες δεκάρες που περαστικοί έριχναν στο μικρό τους καλάθι, όπως μοιράζονταν μια εγκαταλελειμμένη αποθήκη που είχε εντοπίσει ο Αναστάσης, όταν σταμάτησε να κοιμάται στο σταθμό των τρένων. Η διαφορά τους ήταν πως ο ένας έλπιζε να ξαναπαίξει πιάνο κι ο άλλος ν' ανοίξει ένα καφενείο στο χωριό του. Στην ουσία δεν ήταν διαφορά, καθώς κι οι δυο τους περίμεναν ένα αύριο που καθημερινά έμοιαζε πιο αμφίβολο, καθώς ούτε οι οικονομίες του

ενός, ούτε οι καλλιτεχνικές προοπτικές του άλλου άφηναν περιθώρια να γίνει πραγματικότητα το σχέδιο. Αν είχαν κάτι κοινό, ήταν το ριγμένο βλέμμα τους στο χώμα, όταν κόβανε φέτες την κάθε μέρα κι ακριβοδίκαια τη μοιραζόταν μεταξύ τους. Κι όμως, ενώ η κάθε μέρα έμοιαζε το ίδιο μαύρη με την προηγούμενη, το όνειρο εκείνο τούς έκανε να ξυπνούν κάθε πρωί στολίζοντάς το με τις πιο άχρηστες λεπτομέρειες. Και να παίζει πάντα κάθε πρωί ο Ρολάντο, πριν ξεκινήσουν, μια μελωδία για την πάρτη τους, λες και την υπόλοιπη μέρα κάναν άλλη δουλειά. «Άσκηση», απαντούσε στην γκρίνια του Αναστάση ο Ρολάντο. «Άσκηση», επαναλάμβανε και για τις βραδινές μελωδίες με όλο το σκυλορεπερτόριο, όταν μαζεύονταν γύρω από ένα πακέτο σουβλάκια με πατάτες και δυο φτηνές ρετσίνες.